Issale wima, et ta söök, ja et ta sind önnistab, enne kui ta surreb.

§. 162. Jakob ütles omma Emmale: Wata, mo wend Esaw on karwane Mees ja minna ollen sille; ehk mo Issa mind wahhest Käega katsub, siis saab temma sedda Pettust teäda, ja minna sadan ennese peäle Wandumist, ja ei mitte Önnistust. Temma Emma ütles: Tulgo se minno peäle mo poeg, kui sind ärrawañnutakse; kule agga minno Sanna, ja to mulle need Talled.

§. 163. Jakob läks ja toi neid omma Emma Kätte, ja Rebekka walmistas neist, nisuggust Roga, kui ta teädis, se wanna Isaaki Mele pärrast ollewa. Siis wöttis ta omma wannema Poja Esawi kallimad Rided, mis temma jures koddo ollid, ja panni neid omma norema Poja Jakobbi Selga, ja nende Talle-

Talede Nahhad seädis ja temma Kätte ümber, ja temma Kaela ümber, kus Esaw karwane ja Jakob sille olli, ja satis tedda se Roa- ja Leiwaga omma Issa jure minnema.

§. 164. Jakob tulli sisse Isaaki jure, ja hüdis: Mo Issa! Isaak küsis: kes sa olled, mo Poeg? Jakob wastas omma Emma Öppetust möda: Minna ollen so esstmenne Poeg Esaw; ma ollen teinud nenda, kui sa minnule olled räkinud; nüüd wötta Kätte, istu mahha ja sö minno Metsa Linnust, et sinno Hing mind wörtaks önnistada. Isaak panni immeks, kuida temma sedda ni ussinaste olli leidnud? Agga Jakob, kes ükskord jo olli hakkanud walletama, teggi sedda Patto senna körwa, et ta Jummala Nimme kurjaste Suhho wöttis, ja ütles: Jehowa, sinno Jummal on sedda mo ette lasknud tulla.

§. 165.